

1

РОУЗИ

За да има ефект, целувката трябва да е прилична. Не е нужно да е най-страстната целувка в историята на целувките. Не от онзи вид целувки, за които слушаме в баладите на влюбените менестрели*, които обикалят града, подръпват струните на лютните си и въздишат с копнеж след всяка девойка. Тези целувки ми се струват малко прекалени, макар че вероятно щях да мисля друго, ако аз се целувах, а не просто слушах за тях.

Но ако ще убеждавам принц Тайган, че всъщност не ме притежава, а съм свободна да правя каквото си поискам, с когото си поискам и това изобщо не му влиза в работата, не може да се държа така, сякаш целувам статуя. Защото точно това бе усещането в секундата, в която устните ми докоснаха устните на непознатия.

В интерес на истината, не бих обвинила горкия човечец. Сигурна съм, че не е застанал на пост под сенчестата арка, полускрит зад завесите, очаквайки на врата му да се метне ужасена млада жена и да го издърпа от скривалището му, след което

* Странстващи музиканти в Средновековието. — Бел. прев.

да му прошепне задъхано: *Извинявай, но трябва да те целуна*, след което да притисне устните си в неговите. Обикновено хората не очакват да им се случат такива неща.

Дори не съм сигурна кой от половин дузината незабележими стражи е този. С моя късмет като нищо ще установя, след като го пусна от прегръдките си, че съм атакувала сексуално горкия стар капитан Норлан, чиито мустаци са увиснали ниско над горната му устна и чийто дъх мирише тежко на стар тютюн. Още по-зле, ами ако е Невестулката? Онзи с петна по кожата и изпъкнала адамова ябълка, който постоянно се изхрачва и си мисли, че не го виждам.

Не че ми пука де. За да демонстрирам независимостта си пред принц Тайган, бих целунала и гоблин, ако се наложи.

Човек би си помислил, че що се отнася до целувките, Тайган е отличен избор. Започваме с това, че знам името му и как изглежда, което е повече, отколкото може да се каже за настоящия ми партньор. Честно казано, ако говорим за чар, трудно може да се намери равен на Тайган с неговите златисти къдрици и тези блестящи зелени очи, притежаващи щипката възхитителен мрак, който ги прави загадъчни. Без никакво съмнение, където и да отиде, той оставя след себе изчервени и примиращи по него девизи.

Само че на мен не ми харесва как ме гледа. Сякаш вече ме притежава. Не стига че бях отвлечена от дома си посред нощ и откарана в тази забравена от боговете подземна крепост, дявол знае къде, ами и да ми кажат, че *принадлежи* на непознат? Не ми пука колко е широкоплещест или колко топъл и басов е гласът му. Да си ги нямаме такива.

— Не се заигравай с когото и да е от останалите претенденти — каза ми той миналата нощ буквално минути след като се запознахме. С увереността на мъж, разглеждащ новата си кобила, прокара небрежно кокалчетата на пръстите си по бузата ми. Кожата ми настръхна, от което усмивката му стана още по-широка. — Моя си. Няма да допусна някой друг да те докосва.

Нима? Няма да допуснеш, хайде де? Тази мисъл мина през главата ми преди тридесетина секунди, докато вървях по сумрачния коридор на връщане от мъчително дългия урок в дворцовата библиотека и забелязах принца да се изкачва по стълбището към мен. Крачеше с целеустремеността на драконоубиец. Какъвто е. Поради което е Първи сред претендентите и най-вероятният фаворит за спечелването на предстоящия турнир и за ръката ми.

Само че засега още не е спечелил нищо.

При вида му ме обзе паника. Той още не ме бе забелязал, затова се заоглеждах за път за бягство. Погледът ми попадна на близката ниша, завесата пред която леко се вееше... само че не от вятъра. Толкова дълбоко под земята не духа много в построения от джуджетата дворец Стромин. Поне това научих за седмицата, откакто съм тук. И прозорците не са много, като се има предвид явната липса на гледка. Може би на някого му бе хрумнала идеята, че това място може да стане по-уютно, ако закачи няколко пердета и започнем да се преструваме, че не живеем под тонове солидна скала.

Въпреки това зад завесата имаше някого. Не можах да видя кой е. Нямах значение, защото на секундата ме обзе вдъхновение. Беше мъж. Щеше да свърши работа.

В момента го целувам.

Не мирише на стар тютюн. Браво на него. Точно обратното, излъчва приятен аромат на опушен кедър. Ако е Невестулката, нито петната по кожата му, нито изпъкналата адамова ябълка влияят на уменията на устните му, така че май не е трябвало да го съдя преждевременно. Защото целувката е... *хубава*. Неочаквано хубава. Да, изненадах го. В първия момент на докосването устните му бяха като издялани от мрамор (кое-то мога да потвърдя, защото се бях упражнявала върху стария издялан бюст на крал Глориндал, преди да се прехвърля върху живи субекти).

След това обаче една ръка се плъзва по кръста ми и малко по-надолу, притискайки ме към гореща и твърда мъжка гръд

в кожена ризница, което е съвсем различно от досегашния ми опит.

Това е грешка. Нали? Със сигурност. Освен това целуването на непознат ни най-малко няма да разколебае Тайган в желанието му да ме притежава и може да коства работата на горкия нищо не подозиращ страж. Без съмнение, службата му си идва с някакви правила за поведение. Няма начин на натискането с дъщерята на Драконовата кралица да се гледа с добро око, дори ако въпросната дъщеря на Драконовата кралица е започнала първа. Трябва да отстъпя крачка, да се отдалеча и да се извиня набързо, преди принц Тайган да стигне последното стъпало. Да, точно така ще направя...

Устните му се раздвижват върху моите.

Движението не е кой знае какво, но е достатъчно, за да ми подсказе, че не целувам каменния лик на крал Глориндал, а жив човек. Жив човек, който е наясно как се прави. Изумителна разлика. Е, да не забравяме, че не е трудно да бъда впечатлена предвид доста ограничената ми база за сравнение. Има обаче *нещо* в това раздвижване... Леката промяна на ъгъла, едва доловимото раздалечаване на устните, неочакваното усещане за *даване* и *получаване*... Всичко това изпраща гореща вълна по цялото ми тяло, разцъфваща в огнени пламъци.

Божичко, дано това не е старият капитан Норлан! Защото ако е той, а аз реагирам така...

— Какво става?

Гласът на Тайган ме връща в настоящето. Извиквам стреснато, отлепям устни от устните на непознатия и се опитвам да направя крачка назад, но ръката му зад гърба ми не поддава, а когато притискам длани към широките му гърди, тя не се отмества. Нито сантиметър. Поемам си въздух и вдигам поглед към лицето на мъжа, с когото току-що съм изживяла нещо, което може да се определени само като *запомнящ се момент*.

Гледат ме чифт гарвановочерни очи. Толкова черни, че може да бъдат сравнени с пустотата между звездите.